

Stationshart droomt

Ik heb al vele gedaanten gekend. Ik ben vaak verbouwd, verplaatst, gesloopt, heringericht. Ik herinner me de koetsen, de geur van paarden, de mannen op klompen die de trambaan maakten. Ik herinner me de voetgangersbrug over het spoor. Toen de NS er nog niet was, toen de spoorwegen nog HIJSM heetten.

Ik herinner me de paarden en koetsen die verdwenen, de bussen en treinen die verschenen. Ik herinner me de hotels die aan mijn flanken verrezen, het stationsplein dat steeds van vorm veranderde, steeds minder op een plein begon te lijken. Ik herinner me alle plekken waar het busstation heeft gestaan. De aanleg van de Schapenkamp, de sloop van het statige stationsgebouw, de roodgele bakstenen waaruit het nieuwe pand werd opgebouwd. Ik herinner me alle mensen die door me heen reisden. Hun voetstappen, hun stemmen, hun dromen.

Ook ik heb dromen. Ik droom van een stad die leeft, waar iedereen zichzelf kan zijn. Ik droom dat er water door mij heen stroomt, dat er ruimte is voor bomen, struiken, ruisend blad. Ik droom van leefbaarheid, levendigheid, gezelligheid én veiligheid. Ik droom van duurzaam en dynamisch. Van skaters, fietsers, wandelaars en terrassen op mijn pleinen.

Ik droom van een vernieuwde stationstunnel: geen donkere spelonk onder de sporen door, maar een gastvrije transparante doorgang waar iedereen zich veilig voelt. Ik droom van een station met enkel voorkanten, geen achterkant. Ik droom dat ik weer verbind: centrum met Oost, natuur met stad, verleden met toekomst, jong met oud, knusheid met levendigheid, het dorp Hilversum met de mediastad die we geworden zijn.

Er komen woningen waar het fijn wonen is. Straten, lanen, pleinen en brinkjes vormen mijn kern. Het centrum schuift hierheen en verbindt zich via mij met wijken aan alle zijden van het spoor. Het wordt straks één geheel. Je hoort hier niet langer het ruisen van autobanden op asfalt, maar van wind door de struiken. Niet enkel het fluiten van de conducteurs, maar ook van vogels in de bomen. Bussen zullen stil en elektrisch zijn. En het verkeer staat nooit meer stil, omdat het door kan rijden, verderop, op de verlegde centrumring.

De mooiste dromen doen er jaren over om uit te komen. Gelukkig weet ik veel van wachten af. Ik zie al anderhalve eeuw hoe hier wordt gewacht. Op koetsen en omnibussen. Op taxi's en treinen. Mensen wachten: lezend in de krant, bellend, append, scrollend, steelse blikken werpend op horloges, ijsberend over het perron.

Ik ijsbeer niet. Ik luister. Naar de geluiden van de mannen en de vrouwen die mij bouwen. In het heien en hameren hoor ik het kloppen van mijn hart. Ik luister en stel me voor wat nog niet bestaat. Ik fantaseer, ik speculeer, creëer in mijn hoofd alvast de pleinen, de straten en de huizen. Ik stel me de mensen voor die door me heen zullen stromen: ondernemers onderweg naar hun zaak, radio- en televisiemensen op weg naar het Mediapark, bewoners onderweg naar huis, mensen winkelend in mijn straten, dagjesmensen reizend naar de bossen en heidevelden met de grazende schapen verderop.

Terwijl ik wacht en droom, transformeer ik al. Het gaat langzaam. Stap voor stap. Ik denk vaak aan de woorden van Willem Dudok. Ik herhaal ze graag, met een kleine twist: een stad die leeft, bouwt aan zijn toekomst. Die bouw gaat niet over één nacht ijs. Ik weet: de fase van transitie is niet het fijnste stadium. Er wordt tijdenlang gesloopt, lawaai gemaakt. Er worden wegen afgezet, tijdelijke routes aangelegd.

Ook een verpopte rups is moeders mooiste niet. Van dag tot dag zie je geen verschil. Maar haast onzichtbaar, traag, verandert hij. Totdat hij uitbreekt en in niets meer lijkt op wie hij was.

Als ik straks 'af' ben en mijn vleugels spreid, ben ik niet langer van beton maar glas. Ben ik niet grijs, maar groen. Niet klein en nauw, maar veilig weids. Overheerst niet het grauw, maar de gezelligheid. Dan wil je niet meer zo snel mogelijk door mij heen en van mij af. Dan is het fijn hier te reizen, te wonen, te verblijven, op terrassen neer te strijken. Wie over tien jaar het station uitloopt, aan welke kant dan ook, staat midden in de stad. Ik verheug me vast. Ik ben er al bijna. Ik ben er altijd al geweest.